

Arrest

nr. 275 611 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 31 juli 2020. Op 18 augustus 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 oktober 2021 en 18 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Gaza. U bent een soennitisch Arabier, oorspronkelijk burger van Gaza en bent geboren en opgegroeid in Khan Younis, meer bepaald in de wijk Abasan al Qabira. Na uw middelbare studies bent u in 2015 aan de universiteit van Al Azhar voor landbouwingenieur gaan studeren. U behaalde het diploma niet omdat u in 2019 omwille van uw problemen het land diende te verlaten.

In uw studentenperiode werd u lid van de jeugdbeweging van Fatah. In maart 2018 werd u administratief aangehouden tijdens een vreedzame betoging die de studenten hielden naar aanleiding van de weigering van de universiteit om een student die zijn inschrijvingsgeld niet had betaald toe te laten. U werd vijf uur lang vastgehouden, werd hardhandig aangepakt en diende een belofte te ondertekenen dat u nooit meer aan dergelijke protestacties zou deelnemen, waarna u werd vrijgelaten. U zou zich aan deze belofte hebben gehouden en na deze negatieve ervaring nooit meer hebben deelgenomen aan studentenprotesten.

In 2019 werd uw vader opgebeld door een persoon die zich wilde informeren over de grond die jullie in eigendom hadden en die grensde aan Israël. Er werd voorgesteld dat men in ruil voor een huur van 300 dollar per maand jullie grond zou mogen gebruiken om een bewakingstoren op te bouwen. Uw vader zou dit geweigerd hebben. Later zou I., een familielid van jullie dat zich bij Hamas had aangesloten, zich hebben gemoeid met de kwestie en hebben laten weten dat hij als erfgenaam recht had op de grond waarvan sprake. In juni 2019 zouden enkele arbeiders zijn toegekomen op jullie grond. Ze zouden hebben laten weten dat ze het bevel hadden gekregen om een toren te bouwen op jullie grond. Uzelf en uw vader zouden zich hebben verzet en ervoor gezorgd hebben dat ze de werken niet konden aanvatten. Twee uur later zou I. ter plekke zijn gekomen samen met A.G., een vooraanstaand lid van Hamas. Er werden jullie beledigende woorden naar het hoofd geslingerd. Er kwamen verschillende mensen ter plekke, zo ook uw grootvader, een man van meer dan 100 jaar oud. Hij zou in eerste instantie hebben proberen te bemiddelen, maar werd vervolgens ook beledigd door I., waarna deze laatste zelfs een klap in het gezicht van uw grootvader toediende. U zou hierop razend geworden zijn en vervolgens stenen gegooid hebben naar I. en diens auto. De situatie zou hierop zijn geëscaleerd en u zou hardhandig in elkaar geslagen zijn. Omstaanders zouden uzelf en uw vader hebben weggenomen en naar huis hebben gebracht. In de drie dagen die hierop volgden, zou de toren op jullie grond zijn gebouwd. Jullie zouden niet langer hebben durven ingrijpen en ondergingen de werken waar jullie zich eerst tegen hadden verzet. Enkele dagen later zou u I. zijn tegengekomen. U zou hem hebben laten weten dat wat hij eerder had gedaan met uw grootvader onaanvaardbaar was en dat op een dag de toren zal verdwijnen. I. zou u hierop beledigd hebben. Begin juli 2019 zou u hebben vastgesteld dat een waterleiding beschadigd was ten gevolge van de werken die waren uitgevoerd bij de bouw van de toren. U zou herstelwerken zijn beginnen uitvoeren. Toen u de leiding aan het opgraven was, zou u hebben vastgesteld dat er een kabel was getrokken die naar de toren leidde. U zou deze hebben doorgeknipt om zo de werking van de bewakingstoren te boycotten. Een half uur later zou I. zijn toegekomen met drie van zijn bodyguards. Ze zouden onmiddellijk hebben vastgesteld dat u de verantwoordelijke was voor de problemen. Blijkbaar zouden de geïnstalleerde camera's niet meer hebben gewerkt ten gevolge van uw boycotactie. U werd door de bodyguards met het gezicht tegen de grond gehouden en men zou u hebben geslagen en u vervolgens hebben achtergelaten.

Op 10 juli 2019 zou er een moordaanslag hebben plaatsgevonden tegen I.. Hij zou na deze aanslag bezweken zijn aan zijn verwondingen. Op 12 juli 2019 zou er een grote bijeenkomst georganiseerd zijn waar alle muqtars van Gaza bijeenkwamen. Er werd getracht via bemiddeling een oplossing te vinden, meer bepaald met de muqtars verbonden aan Saraya al Quds, gelet op het feit dat het nieuws zich had verspreid dat de aanslag tegen I. was gepleegd door deze organisatie. Omdat alle jongemannen van de regio ook aanwezig dienden te zijn, zou u ook naar deze bijeenkomst zijn gegaan. Toen de muqtars van Saraya al Quds die dag ter plekke aankwamen, zouden verschillende jongeren van Hamas zich agressief zijn beginnen gedragen. U zou dit hebben opgemerkt en uw afkeur hebben laten blijken. Hierop zou H.S., één van de lijfwachten van I., u onmiddellijk de mond gesnoerd hebben en gezegd hebben dat u in het bijzonder diende te zwijgen. U kreeg een slag in het gezicht waarbij uw bril stuk ging. U zou vervolgens nog geslagen zijn door enkele omstaanders. Uw ooms en uw vader zouden u uiteindelijk hebben weggehaald en naar huis hebben gebracht. In de periode die volgde, zou u ondergedoken zijn. In uw entourage vreesde men immers dat men u in verband zou brengen met de aanslag tegen I.. Uw vader zou in deze zelfde periode nog een telefoontje hebben ontvangen van A.G. waarin hij ermee dreigde met u te zullen afrekenen mocht later blijken dat u iets met de aanslag tegen I. te maken had.

Begin augustus 2019 zou u vanuit Gaza legaal naar Egypte en Turkije gereisd zijn, waar u ongeveer een maand verbleef. Vervolgens zou u illegaal verder gereisd zijn naar Griekenland, waar u ongeveer elf maanden in Athene verbleef. Einde juli 2020 zou u vervolgens verder gereisd zijn naar België, waar u op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uw originele geboorteakte, uw drie originele studentenkaarten, originele documenten in verband met uw universitaire studies, een attest van het kadaster in verband met de grond die u zal erven, een huurcontract in verband met de grond die jullie gebruiken als landbouwgrond, enkele satellietfoto's en gewone foto's van de gronden die jullie huurden nabij de grens met Israël, een attest dat bevestigt waar u woonachtig was in Gaza en dat dit een probleemgebied betreft, verder nog enkele attesten in verband met schade die jullie hebben opgelopen naar aanleiding van de verschillende oorlogen, een rapport van al Jazeera waarin uw grootvader werd geïnterviewd over zijn grond en de moeilijkheden die hij ondervond als gevolg van de nabijheid van de grens met Israël, een document van Hamas waarin de dood van I. wordt bevestigd en tenslotte op een usb-stick nog enkele foto's en videobeelden van studentenprotesten waaraan u heeft deelgenomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vragen 62-64). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er dient immers te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst is het opvallend dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over I., het familielid waarmee u nochtans ernstige problemen in Gaza zou hebben gekregen waardoor u bent moeten vluchten (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021. U antwoordde dat men u tijdens het interview voor DVZ had gevraagd om uw problemen in essentie toe te lichten zonder concrete namen te geven. Deze uitleg kan niet bepaald overtuigen. U legde immers vrij gedetailleerde verklaringen af en het kon dan ook niet zo moeilijk zijn om hierbij te vermelden dat u in het bijzonder met één persoon, een familielid van u bovendien, problemen heeft gekend. Dit kan men bezwaarlijk afdoen als een niet-essentieel element in uw asielrelaas. Het feit dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten hiernaar te verwijzen tijdens uw onderhoud voor DVZ doet twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid (zie notities persoonlijk onderhoud, 21 oktober 2021, vraag 120).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u nog een heel aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde in de twee opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 dat I. ergens in juni 2019 naar jullie toe was gekomen om te zeggen dat hij als erfgenaam recht had op de grond. Hij zou hebben toegelicht dat zijn moeder verwant is aan uw grootmoeder (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u dan weer dat I. u op geen enkel moment iets zou hebben gezegd over de grond en dat deze hem eigenlijk ook toebehoorde in zijn hoedanigheid van erfgenaam. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorige persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U verklaarde nu dat het klopte dat I. inderdaad aanspraak maakte op de grond omdat hij oordeelde dat hij hier als erfgenaam recht op had, maar u voegde eraan toe dat u niet had verklaard dat I. dit letterlijk tegen u zou gezegd hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 40-42 en vraag 46). Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk had verklaard dat in juni I. naar jullie toe is gekomen om te zeggen dat hij als erfgenaam recht had op de grond.

Vervolgens verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 over het incident dat plaatsvond in juni 2019 dat u erg kwaad was geworden nadat I. uw grootvader een slag in het gezicht gaf, dat u hierna met stenen en grond begon te gooien naar I., dat vervolgens zijn bodyguards u op de grond

hebben geduwd en dat er tenslotte iemand met zijn voet uw gezicht naar de grond geduwd hield. Hierna zijn omstaanders tussengekomen en hebben ze u, uw vader en uw grootvader naar huis gebracht (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u iets helemaal anders, namelijk dat u bij het hierboven beschreven incident enkel door I. en niemand anders in elkaar werd geslagen. U werd geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde tijdens het vorige persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal. U lichtte toe dat u de hierboven genoemde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 wel degelijk had afgelegd, evenwel niet naar aanleiding van het incident van juni 2019, maar wel naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019. Dit blijkt nochtans allerm minst uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 51-56).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u dat u enkele dagen nadat de toren was gebouwd I. zou zijn tegengekomen. U zou hem toen hebben laten weten dat wat hij had gedaan tegenover uw grootvader onaanvaardbaar was op zowel cultureel als religieus vlak. U zou hem ook gezegd hebben dat Hamas op dezelfde manier zou eindigen als Fatah, dat er ooit een einde zou komen aan het onrecht dat zij jullie hadden aangedaan en dat de toren ooit weer zou verdwijnen. Hij zou u op een vernederende wijze hebben geantwoord, eraan toegevoegd hebben dat Hamas zal blijven bestaan tot de dag des oordeels en ook dat hij nu geen tijd had om de zaken met u te regelen vanwege de problemen in verband met de terugkeermarsen (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet u heel andere verklaringen optekenen in verband met deze ontmoeting tussen uzelf en I.. U verklaarde vooreerst dat I. u zou hebben aangesproken met de woorden 'aha genezen?', mochten ze jou niet weggehaald hebben dan was ik bereid om jou in het been te schieten'. Vervolgens verklaarde u uitdrukkelijk dat u helemaal niet was teruggekomen op het eerdere incident van juni 2019. U verklaarde hierover het volgende: 'waarom zou ik daarop terugkomen. Een man die de muqtar van de familie durft te slaan, die hoef ik niet meer te spreken'. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had verklaard dat u I. wel degelijk had geconfronteerd met zijn onaanvaardbaar gedrag ten opzichte van uw grootvader bij het eerdere incident van juni 2019. U wijzigde nu plots uw verklaringen en bevestigde dat u dit wel degelijk had gezegd. U voegde er aan toe dat u dit opnieuw had herhaald naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 58-62). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 blijkt duidelijk dat u uw verklaringen aanpast nadat u wordt geconfronteerd met tegenstrijdigheden. Bovendien blijven uw verklaringen, zelfs na uw aanpassingen, tegenstrijdig in dit verband. Immers, tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 had u nergens verklaard dat I. ermee dreigde u in het been te zullen schieten mocht u niet op tijd zijn weggehaald door de omstaanders. Ook wat dit betreft kan aangenomen worden dat u zulk een belangrijk gegeven meteen zou vermelden indien het op de waarheid zou berusten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u verder dat I. u onder andere had meegedeeld dat hij nu geen tijd had voor u maar dat hij zijn zaken met u zou regelen eens hij wel tijd had (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u dan weer dat deze woorden werden uitgesproken door I. naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige persoonlijk onderhoud deze woorden van I. situeerde in de context van het tweede contact tussen uzelf en I., met andere woorden tussen het eerste incident van juni 2019 en het tweede incident van begin juli 2019. U verklaarde nu dat er tijdens het vorig persoonlijk onderhoud, meer bepaald op het einde ervan, werd gesproken van twee incidenten en u zou dit tweede contact met I. als tweede incident hebben benoemd waardoor er volgens u geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 121 en notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vraag 71). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Er was door de protection officer inderdaad verwezen naar twee hoofdincidenten in de periode van juni 2019. U zou hierop duidelijkheid gecreëerd hebben en deze twee hoofdincidenten preciezer in de tijd hebben gesitueerd (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 121). Evenwel blijkt uit het gehoorverslag van 21 oktober 2021 dat er naast deze twee hoofdincidenten en dus twee contacten tussen uzelf en I. nog een derde contact had plaatsgevonden, meer bepaald ergens tussen het eerste en het tweede hoofdincident (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 91). Ook dit is zeer merkwaardig en roept verdere vraagtekens op bij uw verklaringen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u vervolgens dat naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019 I. al lachend uit zijn wagen stapte en vervolgens had verklaard dat ze je ditmaal alleen maar gaan slaan, maar dat bij een volgende gelegenheid er een kogel door het been zou geschoten worden zodat u voor de rest van het leven mindervalide zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u dat I. u met de woorden toesprak dat hij nu geen tijd had door de terugkeermarsen om u op te voeden, maar dat hij dit zeker zou doen als de terugkeermarsen zijn tijd niet langer in beslag namen. U werd geconfronteerd

met uw verklaringen van het vorig persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U antwoordde hierop dat I. toen zeker niet aan het lachen was, maar integendeel razend kwaad was op u. U voegde er ook aan toe dat u al eerder had verklaard dat hij u in het been zou schieten (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 80-82). Dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk had verklaard tijdens het vorig persoonlijk onderhoud dat I. al lachend uit zijn wagen stapte. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u inderdaad reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 had laten optekenen dat I. ermee had gedreigd u in het been te zullen schieten, maar u verklaarde dat deze woorden door I. werden geuit naar aanleiding van het tweede contact dat u met hem had, dus nog vóór het incident van 2 juli 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vraag 58). Dat u zich ook wat dit betreft tegensprekt, roept eens te meer de nodige vraagtekens op.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u verder dat u op 12 juli 2019 werd geslagen door H.S., hij zou u de mond gesnoerd hebben en gezegd hebben dat u in het bijzonder diende te zwijgen. Hierop zou u ook door anderen geslagen zijn en zou men gezegd hebben dat u de oorzaak was van de moordaanslag tegen I. omdat u info had doorgestuurd naar Saraya al quds (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 116). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u evenwel dat dit laatste door niemand werd geopperd. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorig persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U verklaarde hierop dat u tijdens het vorig persoonlijk onderhoud hiernaar inderdaad had verwezen, maar dat u had laten optekenen dat dit wellicht door H.S. werd gedacht, evenwel zonder dat hij het effectief had uitgesproken (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 87-91). Dit laatste blijkt echter allerminst uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u dat G. op een gegeven ogenblik bij uw vader thuis is langsgekomen. Hij zou toen tegen uw vader gezegd hebben dat ze op de hoogte zijn van het feit dat u niet veraf kon zijn en dat ze u zouden vinden, want dat u degene was die de informatie had doorgegeven die ertoe geleid had dat er een moordaanslag op I. werd gepleegd (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 116). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u evenwel dat G. niet naar uw huis was gekomen, maar wel dat hij uw vader had opgebeld om dit mee te delen. Bovendien zou G. toen enkel tegen uw vader gezegd hebben dat hij u bij zich diende te houden en dat uw vader u voor eeuwig kwijt zou zijn indien zou blijken dat u betrokken was bij de moordaanslag. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorig persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U ontkende te hebben verklaard dat G. bij uw vader was langs gekomen. U lichtte toe dat dit onmogelijk het geval kon geweest zijn gelet op de oorlogssituatie die heerste naar aanleiding van de aanslag tegen I.. U ontkende eveneens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 in verband met de woorden van G. naar aanleiding van het contact dat hij had met uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 89-94).

Deze verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde tijdens de twee opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid totaal. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 dat u het gevoel had dat de communicatie met de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober stroef verliep, reden ook waarom u vrij snel had besloten in formeel Arabisch te spreken. Toen u vervolgens werd gevraagd of u hierna dan toch niet het gevoel had dat de communicatie met de tolk vlot verlopen was, antwoordde u dat dit wel degelijk het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 43-45). Aldus kunnen communicatieproblemen met de tolk van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 uitgesloten worden als oorzaak van de vele tegenstrijdige verklaringen.

Omwille van bovengenoemde redenen dient te worden gesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dan ook dat een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde niet kan worden aangenomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals

elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u zelf van 2015 tot 2019 heeft gestudeerd aan de Al Azhar universiteit, meer bepaald voor de studies van landbouwingenieur. U heeft nog een achttal broers en zussen van wie de oudsten allemaal zoals u hogere studies hebben afgerond: één zus is burgerlijk ingenieur, een andere zus is bouwkundig ingenieur, de derde zus is landbouwingenieur. Verder heeft u onder uw broers en zussen nog een oogspecialist, een informaticus en een journalist. De overige broers en zussen zijn nog niet afgestudeerd van het middelbaar of nog niet begonnen aan hogere studies. Uw vader was een gepensioneerd ambtenaar die bureauwerk had uitgevoerd bij het ministerie van arbeid. Uw moeder was een huisvrouw maar zou op latere leeftijd nog universitaire studies hebben afgerond. U omschreef uw economische situatie in Gaza als normaal. Uw ouders konden goed voorzien in jullie levensonderhoud. In de periodes dat er weinig geld binnenkwam zouden jullie geleefd hebben van de opbrengst van de gronden die jullie huurden. Uw oudste zus zou geregeld als professor aan de universiteit opdrachten hebben uitgevoerd waardoor er extra geld binnenkwam (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 201, vragen 65-88). U lichtte toe dat uw vader eerder beperkte inkomsten had. Dat hij desondanks al zijn kinderen heeft kunnen laten studeren aan de universiteit is te wijten aan het verminderde inschrijvingsgeld waarop jullie recht hadden. Toen u werd gevraagd of u ook omwille van economische redenen uit Gaza bent gevlucht, antwoordde u uitdrukkelijk dat dit niet het geval was. U lichtte toe dat u goede vooruitzichten had: u zou namelijk een deel van de gronden erven die in eigendom was van jullie familie en verder zou u ook een extra verdieping kunnen bouwen op het huis van uw ouders (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vragen 98 en 99).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In zoverre u aanvoert dat uw huis nabij de grens met Israël gelegen is en vanuit die positie regelmatig het voorwerp uitmaakt van beschadigingen ten gevolge van militaire acties (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vragen 31-43 en zie ook vragen 108-110), dient te worden opgemerkt dat uit bovenstaande veiligheidsanalyse blijkt dat er nog steeds regelmatige incidenten voorkomen in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft evenwel gering. Uzelf verwees naar feiten die dateren van 2002, 2006 en 2014, waarbij er telkens materiële schade werd opgelopen door uw familie

naar aanleiding van militaire acties door het leger van Israël. Nergens uit uw verklaringen is af te leiden dat u of één van uw familieleden hierbij gewond zijn geraakt of anderszins getroffen zijn geweest. Het enige incident waarbij iemand daadwerkelijk in uw omgeving is omgekomen als gevolg van dit geweld door het leger van Israël betrof een buurman die in 2002 om het leven kwam (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 108). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw beide ouders en al uw broers en zussen nog steeds in Khan Younis wonen bij uw ouders, behalve dan de zus A. die naar België is gereisd en nog een jongere broer die naar de VAE is getrokken (zie Verklaring DVZ, vraag 17 en zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 88). U vermeldt overigens nergens dat iemand van uw familieleden aanstalten heeft gemaakt om het huis waar jullie altijd hebben gewoond te verlaten, noch dat men op zoek is gegaan naar een andere plaats in Gaza om zich te vestigen. Aldus moet worden vastgesteld dat uw in Gaza achtergebleven familieleden het huis voldoende veilig achten ondanks de nabijheid van de grens met Israël.

Bijgevolg dient opgemerkt dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer

bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare

en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegde, zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, uw universitaire studies, uw domicilie, het feit dat u niet ver van de grens met Israël woonde, het feit dat jullie huis, jullie gronden en de dieren hierop regelmatig schade hebben opgelopen als gevolg van de verschillende oorlogen met Israël en het overlijden van I. het familielid dat zich bij Hamas had aangesloten. Al deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. U legde verder nog documenten en een usb-stick voor in verband met de studentenbetogingen tegen het beleid van de universiteit waaraan uzelf had deelgenomen. Wat dit laatste betreft, dient te worden opgemerkt dat u één keer naar aanleiding van zo'n studentenprotest administratief werd aangehouden. U zou hardhandig zijn behandeld. Men zou u na enkele uren vrij hebben gelaten nadat u een belofte diende te ondertekenen nooit meer aan dergelijke protestacties te zullen deelnemen in de toekomst. U heeft zich aan deze laatste belofte effectief gehouden en nooit meer problemen gekend hebben met de autoriteiten in verband met uw (beperkt) politiek engagement. Op de videobeelden die op de usb-stick te zien zijn, bent uzelf niet zichtbaar, maar u geeft aan wel degelijk aanwezig te zijn geweest tijdens deze studentenprotesten (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 111 en zie persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 25-27). Uw aanwezigheid tijdens deze studentenprotesten staat hier evenmin ter discussie. De beperkte problemen die u heeft gekend als gevolg van uw aanwezigheid tijdens deze protesten, kunnen evenwel allerminst als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd worden.

In de marge weze nog opgemerkt dat uw zus A.A. N A (CG 19/18629B en O.V.nr.: 8.872.860) in september 2021 eveneens een weigeringsbeslissing heeft ontvangen van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden.

2.2. Bij de weergave van de feiten herneemt de verzoekende partij in haar verzoekschrift het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Vervolgens betoogt zij nog dat:

"In feite herneemt de bestreden beslissing maar een deel van de feiten en de redenen waarom verzoeker zijn land heeft verlaten.

Hij bevestigt weliswaar deze korte weergave van de feiten, onder voorbehoud van hetgeen hieronder nog zal gezegd worden maar merkt op dat dit een erg nauwe of vernauwde weergave is die begint met de problemen op de universiteit, maar zoals uit het eerste gehoorverslag blijkt (p.8-9), is de context voor verzoeker heel belangrijk, en met name het feit dat hij afkomstig was uit een regio waar hij van kindsbeen af niets anders dan problemen heeft gezien, schermutselingen en oorlog, en vooral het feit dat zijn familie steeds in een slecht daglicht stond bij Hamas omdat zij pro-Fatah was en is.

Het is van essentieel belang om de bredere context niet uit het oog te verliezen, en met name de druk die verzoeker al heel zijn leven lang onderging omwille van zijn woonplaats en de druk die Hamas daar uitoefende omwille van de nabijheid van Israël. Hij woonde, met zijn familie, in het laatste huis voor de Israëlische grens en de landbouwterreinen liggen op ongeveer 400 meter van de Israëlische grens.

Zoals verzoeker ook toevoegde, is het niet één punt of enkel de aanleiding voor zijn vertrek die telt, maar een opéénstapeling van druk, geweld, oorlog en negatieve gebeurtenissen, die op hem wegen, en die ook een rol spelen in zijn perceptie. Deze perceptie zal echter op haar beurt problemen genereren in geval van terugkeer. Het is dus nodig om de aanleiding te onderscheiden van de oorzaken en bij de beoordeling alles in zijn geheel mee te nemen."

2.3. Met betrekking tot de bijzondere procedurele noden in haar hoofde stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat: *"Verzoeker merkt op dat hij door zijn ervaringen in Gaza onder grote druk en frustratie heeft geleefd en daardoor erg nerveus en angstig is; hij slaagde er daarom ook niet altijd in om alles*

helder en rustig over te brengen. De bestreden beslissing kijkt dit gegeven eigenlijk over het hoofd, maar het heeft wel belang om deze persoonlijkheidskenmerken in overweging te nemen bij de beoordeling."

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de naam van I., wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat zij werd aangemaand om het kort te houden waardoor zij niet alles in detail heeft verteld. Zij stelt dat: *"hij kwam eigenlijk niet toe aan het hele verhaal, omdat hij op dat ogenblik ook een vrij verward verhaal had en hij eigenlijk gestopt werd, toen het alleszins voor de tolk erop leek dat hij het belangrijkste wel had duidelijk gemaakt."* Zij vervolgt in haar verzoekschrift als volgt: *"Het belangrijkste punt werd echter wel genoteerd en dat is dat verzoeker dichtbij de grens met Israël woonde op land dat door Hamas geveiseerd werd waaromtrent een conflict is ontstaan en ingevolge van dat conflict werd verzoeker bedreigd en beledigd door "Harnas".*

Omdat het verslag de naam van I. niet vermeldt kan man bezwaarlijk besluiten dat het hele relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, temeer daar het CGVS twee keer 4 uur heeft gewijd aan het op een rijtje zetten van de gebeurtenissen.

Verzoekers raadsman wees trouwens op verzoekers' verwardheid en stress op het einde van het eerste gehoor, en sprak haar aangename vaststelling uit dat het gehoor op het CGVS wel degelijk overzichtelijk en vrij duidelijk was geworden,- in tegenstelling tot wat zij al had kunnen observeren tijdens de voorbereidende gesprekken.

Het is niet aanvaardbaar om op basis van vergelijkingen met een zo kort gehoor in de omstandigheden die daar gekend zijn, een oordeel over de geloofwaardigheid te vellen."

Inzake de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld tussen het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij op het CGVS betoogt de verzoekende partij dat: *"Verzoeker kan in de eerste plaats niet aanvaarden dat de beoordeling van zijn vrees voor vervolging en zijn nood aan internationale bescherming in die mate vernauwd wordt tot een vergelijking van enkele van zijn verklaringen met betrekking tot een aantal incidenten. Soms betreft het trouwens vrij absurde zaken zoals bvb wanneer verzoeker letterlijk scheldwoorden moest herhalen en dat uiteraard niet helemaal letterlijk heeft gedaan, dan ontstaan er dus verschillen...*

Verzoeker geeft wel zelf toe dat hij door het feit dat er verschillende, namelijk drie incidenten, zijn geweest, hij soms niet meer wist over welk incident het ging en door die techniek van het vergelijken soms zelfde draad kwijt raakte en de indruk kreeg dat het gehoor "de verkeerde kant opging", waardoor hij uiteraard zijn focus verloor.

Toen hij immers begon te begrijpen dat het erom te doen was hem te pakken op die verschillen, en toen hij begreep dat er een aantal misverstanden waren ontstaan, ging het voor hem mis.

Men moet tenslotte ook enige marge laten en ook begrijpen dat de boodschapper in de loop van een verhaal bepaalde "boodschappen" wil overbrengen maar dat dit dan ook niet altijd precies betekent dat iemand "dat of dat" gezegd of gedaan heeft en dat het ook vaak gaat om indrukken of overtuigingen.

Verzoeker was wel slim genoeg om door te hebben dat de PO hem niet (meer) geloofde en het er hem eigenlijk hoofdzakelijk om te doen was, hiervoor de nodige argumenten te verzamelen, in plaats van de marge te verruimen en verzoekers standpunt beter te begrijpen.

Hoe dan ook, is het niet correct om te besluiten op basis van een strategisch gepland gehoor om verschillen bloot te leggen, dat verzoekers vrees niet geloofwaardig is; bovendien is de focus totaal vernauwd en wordt er nergens ingegaan op het feit dat verzoeker inderdaad aan de grens met Israël woonde, wordt er geen rekening gehouden met de schermutselingen en spanningen met Hamas, die ontegensprekelijk bestonden en vooral het feit dat Hamas een toren heeft gebouwd op de betrokken grond waar de incidenten zich afspeelden, waaromtrent verzoeker trouwens de bewijzen heeft neergelegd.

De essentie van zijn vrees werd bewezen, namelijk dat Harnas alom tegenwoordig is controle uitoefent op hun gronden, nu zij naar aanleiding van de terugkeermarsen nog meer controle wilden uitoefenen en daarom daar een bewakingstoren hebben geïnstalleerd, tegen de wil van verzoekers vader en grootvader in, en vandaar ook zijn reactie, - en de gevolgen ervan die geleid hebben tot zijn vertrek uit Gaza.

Het is één punt om een aantal tegenstrijdigheden te kunnen vinden, maar het is een ander punt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, en het is nog een apart oordeel om te stellen dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming en zonder vrees voor vervolging naar Gaza kan terugkeren.

Er is een onvolledig onderzoek gebeurd naar al deze facetten. Er werd onvoldoende rekening gehouden met de context."

Met betrekking tot de socio-economische situatie van haar en haar familie stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift vervolgens dat: *"Verzoeker begrijpt deze opmerkingen maar wil wel opmerken dat zijn familie zeker niet bemiddeld is en eerder bij de lagere klasse behoort, niettegenstaande het feit dat studies*

voor verzoekers' vader "heilig" zijn en de kinderen koste wat kost dienden te studeren. Verzoeker merkt ook op dat zijn zussen getrouwd zijn en dat hun echtgenoten het grootste deel van hun studies financierden. De financiële situatie van de familie is er alleen maar op achteruitgegaan, en zij heeft herhaaldelijk grote materiële schade en beschadigingen ondergaan op haar woning en gronden, zoals blijkt uit het gehoorverslag."

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot haar persoonlijke omstandigheden in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat: *"Verzoeker kan het niet eens zijn met deze gemakzuchtige uitleg omtrent de zagezegde veiligheid van zijn woning in Gaza, vlakbij de grens bij Israël. De motivering is immers op dit punt tegenstrijdig waar zij enerzijds erkent dat deze plaats herhaaldelijk en bij uitstek steeds getroffen wordt, in geval van schermutselingen, maar dat er anderzijds geen verhoogd risico is voor verzoeker, omdat er in het verleden nog geen gewonden of doden zijn gevallen, behalve één buurman... Dit is duidelijk geen overtuigende redenering. Bovendien laat deze redenering uitschijnen dat het voor de hand liggend is om zomaar de gronden en de woning achter te laten en te verhuizen, terwijl verzoekers familie hiervoor ook niet over de nodige economische middelen beschikt en bovendien die gronden moet bewerken om rond te komen."*

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd betreffende de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza stelt de verzoekende partij dat: *"Verzoeker behoudt zich het recht voor om de evolutie inzake deze praktische elementen omtrent de concrete organisatie van terugkeer en grensoverschrijding op te volgen en hieromtrent te gepasten tijde te reageren."*

Inzake de door haar voorgelegde documenten voert de verzoekende partij aan dat: *"Verzoeker vraagt dat er positieve aandacht zou geschonken worden aan het uitgebreide dossier dat hij heeft neergelegd inzake zoveel verschillende essentiële elementen in het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming."*

Tenslotte is hij ook van mening dat de arrestatie nav de studentenprotesten en de gevolgen die dat voor hem heeft gehad, geminimaliseerd wordt want de impact daarvan op verzoeker was echt wel groot."

In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 14 februari 2022. Tevens is aan de aanvullende nota een artikel van Egypt Today getiteld *"Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid"* d.d. 16 november 2021 toegevoegd.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2,

§ 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

6.3. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij door haar ervaringen in Gaza onder grote druk en frustratie heeft geleefd en daardoor erg nerveus en angstig is waardoor zij er niet altijd in slaagde om alles rustig en helder over te brengen, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar levensomstandigheden in Gaza niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij maakte noch in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden", noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of haar beide persoonlijke onderhouden op het CGVS enige melding van psychische/psychologische problemen naar aanleiding van haar levensomstandigheden in Gaza die haar capaciteiten zouden kunnen beïnvloeden om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar vluchtrelaas op een coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat de verzoekende partij de haar gestelde vragen begreep en dat haar antwoorden logisch volgen op de haar gestelde vragen. De advocaat van de verzoekende partij verklaarde op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud bovendien dat de verzoekende partij de mogelijkheid had gekregen om *"op een rustige manier een lang verhaal te vertellen"* (notities van het persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021 (hierna: NPO 1), p. 15). Ook op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud maakte de advocaat van de verzoekende partij er geen melding van dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om haar relaas op een duidelijke en heldere manier uiteen te zetten (notities van het persoonlijk onderhoud 18 januari 2022 (hierna: NPO 2), p. 13). Het is dan ook allerm minst ernstig om *post factum* in het verzoekschrift op blote wijze te beweren dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar levensomstandigheden in Gaza niet in staat zou zijn geweest om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar relaas helder en rustig over te brengen.

6.4. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij een conflict had met een ver familielid van haar, I., die voor Hamas de gronden van haar familie wou gebruiken. Tevens was de verzoekende partij tijdens haar studententijd actief voor Fatah. Zij voert aan dat zij doorheen haar leven meermaals werd geconfronteerd met het algemeen geweld in Gaza. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij, alsook naar de bijkomende elementen waarop zij in het feitenrelaas van haar verzoekschrift wijst (zie punt 2.2).

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een reeks documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Haar paspoort en geboorteakte alsook de studentenkaarten en documenten in verband met haar universitaire studies staven de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij en haar scholingsgraad, elementen die heden niet worden betwist.

De attesten, satellietfoto's en andere documenten in verband met de gronden van haar familie staven dat de familie van de verzoekende partij een aantal gronden bezitten/huren vlakbij de grens met Israël die in het verleden een aantal keer werden beschadigd in het kader van het algemeen geweld in Gaza. Hoewel uit deze documenten blijkt dat de gronden van haar familie zijn gelegen in kwetsbaar gebied, blijkt er op zich niet uit dat de verzoekende partij daadwerkelijk persoonlijke problemen zou kennen.

Het document van Hamas toont aan dat I. werd gedood, een element dat heden niet wordt betwist, doch nergens wordt de verzoekende partij genoemd zodat dit document op zich niet de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven kan aantonen.

De foto's en video's van de studentenprotesten waaraan de verzoekende partij deelnam, tonen aan dat de verzoekende partij in het verleden deelnam aan deze protesten doch nergens uit deze foto's en video's blijkt dat zij hierdoor persoonlijke problemen heeft gekend.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met I., die de gronden van de familie van de verzoekende partij trachtte in te nemen voor Hamas, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze motiveert dat een veelheid aan tegenstrijdigheden maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat:

“Vooreerst is het opvallend dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over I., het familielid waarmee u nochtans ernstige problemen in Gaza zou hebben gekregen waardoor u bent moeten vluchten (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021. U antwoordde dat men u tijdens het interview voor DVZ had gevraagd om uw problemen in essentie toe te lichten zonder concrete namen te geven. Deze uitleg kan niet bepaald overtuigen. U legde immers vrij gedetailleerde verklaringen af en het kon dan ook niet zo moeilijk zijn om hierbij te vermelden dat u in het bijzonder met één persoon, een familielid van u bovendien, problemen heeft gekend. Dit kan men bezwaarlijk afdoen als een niet-essentieel element in uw asielerelaas. Het feit dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten hiernaar te verwijzen tijdens uw onderhoud voor DVZ doet twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid (zie notities persoonlijk onderhoud, 21 oktober 2021, vraag 120).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u nog een heel aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde in de twee opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 dat I. ergens in juni 2019 naar jullie toe was gekomen om te zeggen dat hij als erfgenaam recht had op de grond. Hij zou hebben toegelicht dat zijn moeder verwant is aan uw grootmoeder (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u dan weer dat I. u op geen enkel moment iets zou hebben gezegd over de grond en dat deze hem eigenlijk ook toebehoorde in zijn hoedanigheid van erfgenaam. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorige

persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U verklaarde nu dat het klopte dat I. inderdaad aanspraak maakte op de grond omdat hij oordeelde dat hij hier als erfgenaam recht op had, maar u voegde eraan toe dat u niet had verklaard dat I. dit letterlijk tegen u zou gezegd hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 40-42 en vraag 46). Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk had verklaard dat in juni I. naar jullie toe is gekomen om te zeggen dat hij als erfgenaam recht had op de grond.

Vervolgens verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 over het incident dat plaatsvond in juni 2019 dat u erg kwaad was geworden nadat I. uw grootvader een slag in het gezicht gaf, dat u hierna met stenen en grond begon te gooien naar I., dat vervolgens zijn bodyguards u op de grond hebben geduwd en dat er tenslotte iemand met zijn voet uw gezicht naar de grond geduwd hield. Hierna zijn omstaanders tussengekomen en hebben ze u, uw vader en uw grootvader naar huis gebracht (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u iets helemaal anders, namelijk dat u bij het hierboven beschreven incident enkel door I. en niemand anders in elkaar werd geslagen. U werd geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde tijdens het vorige persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal. U lichtte toe dat u de hierboven genoemde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 wel degelijk had afgelegd, evenwel niet naar aanleiding van het incident van juni 2019, maar wel naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019. Dit blijkt nochtans allerm minst uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 51-56).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u dat u enkele dagen nadat de toren was gebouwd I. zou zijn tegengekomen. U zou hem toen hebben laten weten dat wat hij had gedaan tegenover uw grootvader onaanvaardbaar was op zowel cultureel als religieus vlak. U zou hem ook gezegd hebben dat Hamas op dezelfde manier zou eindigen als Fatah, dat er ooit een einde zou komen aan het onrecht dat zij jullie hadden aangedaan en dat de toren ooit weer zou verdwijnen. Hij zou u op een vernederende wijze hebben geantwoord, eraan toegevoegd hebben dat Hamas zal blijven bestaan tot de dag des oordeels en ook dat hij nu geen tijd had om de zaken met u te regelen vanwege de problemen in verband met de terugkeermarsen (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet u heel andere verklaringen optekenen in verband met deze ontmoeting tussen uzelf en I.. U verklaarde vooreerst dat I. u zou hebben aangesproken met de woorden 'aha genezen?', mochten ze jou niet weggehaald hebben dan was ik bereid om jou in het been te schieten'. Vervolgens verklaarde u uitdrukkelijk dat u helemaal niet was teruggekomen op het eerdere incident van juni 2019. U verklaarde hierover het volgende: 'waarom zou ik daarop terugkomen. Een man die de muqtar van de familie durft te slaan, die hoef ik niet meer te spreken'. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had verklaard dat u I. wel degelijk had geconfronteerd met zijn onaanvaardbaar gedrag ten opzichte van uw grootvader bij het eerdere incident van juni 2019. U wijzigde nu plots uw verklaringen en bevestigde dat u dit wel degelijk had gezegd. U voegde er aan toe dat u dit opnieuw had herhaald naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 58-62). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 blijkt duidelijk dat u uw verklaringen aanpast nadat u wordt geconfronteerd met tegenstrijdigheden. Bovendien blijven uw verklaringen, zelfs na uw aanpassingen, tegenstrijdig in dit verband. Immers, tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 had u nergens verklaard dat I. ermee dreigde u in het been te zullen schieten mocht u niet op tijd zijn weggehaald door de omstaanders. Ook wat dit betreft kan aangenomen worden dat u zulk een belangrijk gegeven meteen zou vermelden indien het op de waarheid zou berusten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u verder dat I. u onder andere had meegedeeld dat hij nu geen tijd had voor u maar dat hij zijn zaken met u zou regelen eens hij wel tijd had (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u dan weer dat deze woorden werden uitgesproken door I. naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige persoonlijk onderhoud deze woorden van I. situeerde in de context van het tweede contact tussen uzelf en I., met andere woorden tussen het eerste incident van juni 2019 en het tweede incident van begin juli 2019. U verklaarde nu dat er tijdens het vorig persoonlijk onderhoud, meer bepaald op het einde ervan, werd gesproken van twee incidenten en u zou dit tweede contact met I. als tweede incident hebben benoemd waardoor er volgens u geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 121 en notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vraag 71). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Er was door de protection officer inderdaad verwezen naar twee hoofdincidenten in de periode van juni 2019. U zou hierop duidelijkheid gecreëerd hebben en deze twee hoofdincidenten preciezer in de tijd hebben gesitueerd (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 121). Evenwel blijkt uit het gehoorverslag van 21 oktober 2021 dat er naast deze twee hoofdincidenten en dus twee contacten tussen uzelf en I. nog een derde contact had plaatsgevonden, meer bepaald ergens

tussen het eerste en het tweede hoofdincident (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 91). Ook dit is zeer merkwaardig en roept verdere vraagtekens op bij uw verklaringen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u vervolgens dat naar aanleiding van het incident van 2 juli 2019 I. al lachend uit zijn wagen stapte en vervolgens had verklaard dat ze je ditmaal alleen maar gaan slaan, maar dat bij een volgende gelegenheid er een kogel door het been zou geschoten worden zodat u voor de rest van het leven mindervalide zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u dat I. u met de woorden toesprak dat hij nu geen tijd had door de terugkeermarsen om u op te voeden, maar dat hij dit zeker zou doen als de terugkeermarsen zijn tijd niet langer in beslag namen. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorig persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U antwoordde hierop dat I. toen zeker niet aan het lachen was, maar integendeel razend kwaad was op u. U voegde er ook aan toe dat u al eerder had verklaard dat hij u in het been zou schieten (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 80-82). Dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk had verklaard tijdens het vorig persoonlijk onderhoud dat I. al lachend uit zijn wagen stapte. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u inderdaad reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 had laten optekenen dat I. ermee had gedreigd u in het been te zullen schieten, maar u verklaarde dat deze woorden door I. werden geuit naar aanleiding van het tweede contact dat u met hem had, dus nog vóór het incident van 2 juli 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vraag 58). Dat u zich ook wat dit betreft tegensprekt, roept eens te meer de nodige vraagtekens op.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u verder dat u op 12 juli 2019 werd geslagen door H.S., hij zou u de mond gesnoerd hebben en gezegd hebben dat u in het bijzonder diende te zwijgen. Hierop zou u ook door anderen geslagen zijn en zou men gezegd hebben dat u de oorzaak was van de moordaanslag tegen I. omdat u info had doorgestuurd naar Saraya al quds (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 116). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u evenwel dat dit laatste door niemand werd geopperd. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorig persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U verklaarde hierop dat u tijdens het vorig persoonlijk onderhoud hiernaar inderdaad had verwezen, maar dat u had laten optekenen dat dit wellicht door H.S. werd gedacht, evenwel zonder dat hij het effectief had uitgesproken (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 87-91). Dit laatste blijkt echter allerminst uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 verklaarde u dat G. op een gegeven ogenblik bij uw vader thuis is langsgeskomen. Hij zou toen tegen uw vader gezegd hebben dat ze op de hoogte zijn van het feit dat u niet veraf kon zijn en dat ze u zouden vinden, want dat u degene was die de informatie had doorgegeven die ertoe geleid had dat er een moordaanslag op I. werd gepleegd (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vraag 116). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 verklaarde u evenwel dat G. niet naar uw huis was gekomen, maar wel dat hij uw vader had opgebeld om dit mee te delen. Bovendien zou G. toen enkel tegen uw vader gezegd hebben dat hij u bij zich diende te houden en dat uw vader u voor eeuwig kwijt zou zijn indien zou blijken dat u betrokken was bij de moordaanslag. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorig persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U ontkende te hebben verklaard dat G. bij uw vader was langs gekomen. U lichtte toe dat dit onmogelijk het geval kon geweest zijn gelet op de oorlogssituatie die heerste naar aanleiding van de aanslag tegen I.. U ontkende eveneens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 in verband met de woorden van G. naar aanleiding van het contact dat hij had met uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 89-94).

Deze verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde tijdens de twee opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid totaal. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022 dat u het gevoel had dat de communicatie met de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 oktober stroef verliep, reden ook waarom u vrij snel had besloten in formeel Arabisch te spreken. Toen u vervolgens werd gevraagd of u hierna dan toch niet het gevoel had dat de communicatie met de tolk vlot verlopen was, antwoordde u dat dit wel degelijk het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud 18 januari 2022, vragen 43-45). Aldus kunnen communicatieproblemen met de tolk van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2021 uitgesloten worden als oorzaak van de vele tegenstrijdige verklaringen."

Zoals hoger reeds aangegeven maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde procedurele noden diende weerhouden te worden. Bovendien is het allerminst ernstig om *post factum* in het verzoekschrift op blote wijze te beweren dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar levensomstandigheden in Gaza niet in staat zou zijn geweest om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar relaas helder en rustig over te brengen, zoals onder punt 6.3.

Verder herhaalt de verzoekende partij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om het kort te houden, dat zij toen een verward verhaal had en *“eigenlijk gestopt werd, toen het alleszins voor de tolk erop leek dat hij het belangrijkste wel had duidelijk gemaakt”*. Uit een lezing van de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 7, “vragenlijst”) blijkt dat zij er wel degelijk de kans kreeg om alle relevante elementen van haar vluchtrelaas, weze het kort en bondig, uiteen te zetten. Nergens blijkt dat zij door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en/of de tolk zou zijn gestopt of onderbroken. Wanneer haar werd gevraagd of zij nog iets had toe te voegen, antwoordde de verzoekende partij ontkennend. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een dermate essentiële en frappante persoon als I. hierin niet zou hebben vermeld. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat: *“Omdat het verslag de naam van I. niet vermeldt kan men bezwaarlijk besluiten dat het hele relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, temeer daar het CGVS twee keer 4 uur heeft gewijd aan het op een rijtje zetten van de gebeurtenissen.”*, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten de verzoekende partij het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de beoordeling van haar vrees wordt vernauwd tot *“een vergelijking van enkele van zijn verklaringen met betrekking tot een aantal incidenten”*. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt evenwel dat de problemen die de verzoekende partij met I. stelt te hebben gekend, een centrale rol spelen in haar vluchtrelaas en de hoofdreden waren voor haar vertrek (NPO 2, punt 27-28). De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden raken dan ook aan een kernelement van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Bovendien betreffen deze tegenstrijdigheden niet enkel kleine details. Zo gaat het om de vraag of I. zelfzelf al dan niet voorstelde als mede-rechthebbende op de gronden als erfgenaam, de vraag of enkel I. dan wel ook anderen de verzoekende partij in elkaar sloegen ten tijde van het incident in juni 2019, de vraag of de verzoekende partij bij een ontmoeting met I. al dan niet terugkwam op het incident waarbij zijn grootvader door I. werd geslagen, de vraag of de verzoekende partij tussen het incident in juni 2019 en het incident op 2 juli 2019 al dan niet nog een derde aanvaring met I. had, de vraag of I. ten tijde van het incident op 2 juli 2019 al dan niet dreigde om de verzoekende partij te slaan en of de verzoekende partij op 12 juli 2019 al dan niet in elkaar werd geslagen en de vraag of G. al dan niet naar het huis van zijn vader kwam. Gelet op de verregaande impact van deze beweerde gebeurtenissen en de flagrante tegenstrijdigheden dienaangaande in de verklaringen van de verzoekende partij, kan de verzoekende partij niet volstaan met aan te voeren dat zij soms de draad kwijt geraakte. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud werd de verzoekende partij bovendien meermaals geconfronteerd met het tegenstrijdig karakter van haar verklaringen, hetgeen haar de kans bood om haar verwarring toe te lichten, doch de verzoekende partij bleef veelal volharden in haar verklaringen dan wel trachtte zij deze te vergoelijken. Het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met meerdere tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, betekent verder allerminst dat dit tweede persoonlijk onderhoud zou zijn opgezet om *“hem te pakken op die verschillen”* of dat het de protection officer erom te doen was om de nodige argumenten te verzamelen om de ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij vast te stellen. De protection officer baseerde zich immers enkel op een vergelijking van de verklaringen van de verzoekende partij tussen haar eerste en tweede persoonlijk onderhoud. Er is dan ook geenszins sprake van *“een strategisch gepland gehoor om verschillen bloot te leggen”*. Dat het de bedoeling was van Hamas om op de gronden van de familie van de verzoekende partij een toren op te zetten, doet aan de voorgaande vaststellingen, noch aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden afbreuk.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. De verzoekende partij maakt weliswaar aannemelijk dat zij tijdens haar studententijd betrokken was bij door Fatah georganiseerde studentenprotesten, waarbij zij eenmaal werd opgepakt en vrijkwam na de belofte niet meer aan dergelijke protesten te zullen deelnemen, hetgeen zij ook nakwam. Waar kan worden aangenomen dat de sympathieën van de verzoekende partij (en haar familie) voor Fatah haar in haar dagelijks leven kunnen hinderen in het door Hamas gedomineerde Gaza, brengt zij geen concrete, individuele elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij hierdoor in een dermate bedreigende situatie zou zijn terechtgekomen dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming. De verzoekende partij verklaarde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij, naast de eerder vermelde problemen met Hamas die de gronden van haar familie trachtte in te nemen (en die hoger reeds ongeloofwaardig werden bevonden), geen andere problemen heeft gekend met autoriteiten of medeburgers of andere problemen van algemene aard heeft gekend (administratief dossier, stuk 7, "vragenlijst"). Tijdens haar persoonlijke onderhoud op het CGVS wees de verzoekende partij weliswaar op de problemen waarmee zij steeds werd geconfronteerd omwille van haar voorkeur voor Fatah doch zonder dat zij hieromtrent enig concreet, individueel element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille hiervan alsnog nood zou hebben aan internationale bescherming (NPO 1, punt 104); integendeel, zij stelt dat de hoofdrede voor haar vertrek de problemen met I. zijn.

Ook met betrekking tot de schade die de gronden van haar familie opliepen, dient vastgesteld dat deze het gevolg was van de algemene veiligheidssituatie, dat zij deze schade zelf herstelden omdat zij volgens haar geen financiële tegemoetkoming kregen omwille van hun Fatah-sympathieën en dat ook de vele mensen die over hun gronden liepen in het kader van de Terugkeermarsen schade berokkendden (NPO 1, punten 32-43, 111 en 113). Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij en/of haar familie persoonlijk werden gevisieerd omwille van hun sympathie voor Fatah. De schade aan de gronden is eerder het gevolg van hun geografische ligging vlakbij de grens met Israël. De bewering dat de familie geen financiële tegemoetkoming kon krijgen omdat zij aanhangers zijn van Fatah, kan bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd om als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te worden aangemerkt, temeer daar de familie van de verzoekende partij in staat was deze schade zelf te herstellen.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij doorheen haar leven meermaals werd geconfronteerd met tegenkanting door Hamas omwille van de sympathie voor Fatah van haar en haar familie, met schade aan hun gronden ten gevolge van het algemeen geweld of een eenmalige arrestatie in het kader van een studentenprotest, gezien het voorgaande niet van aard is aan te tonen dat de verzoekende partij en/of haar familie dermate persoonlijk werd(en) gevisieerd dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming. Tevens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat er sedert haar vertrek nog gebeurtenissen hebben plaatsgevonden die hierop een ander licht zouden kunnen werpen. Evenmin brengt de verzoekende partij concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zulks in de toekomst alsnog het geval zou zijn. Te dezen wijst de Raad erop dat de familie van de verzoekende partij heden nog steeds op dezelfde plaats in Gaza verblijft zonder dat zij melding maakt van persoonlijke bedreigingen of andere elementen die sedert haar vertrek de levensomstandigheden van haar familie sterk hebben beïnvloed (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaringen 13A en 17).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat kan worden aangenomen dat de geografische ligging van de gronden van de familie van de verzoekende partij vlakbij de grens met Israël deze gronden tot een mogelijk interessante locatie voor Hamas maken in hun strijd met Israël en dat deze gronden in het kader van het algemeen geweld in Gaza hierdoor ook meermaals beschadigd werden, de verzoekende partij geen concrete, geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij en/of haar familie, die omwille van hun Fatah-sympathieën steeds weigerden hun gronden door Hamas te laten gebruiken, dermate door Hamas werden gevisieerd dat hieruit een nood aan internationale bescherming zou kunnen blijken. De verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot kleinere, geïsoleerde gebeurtenissen en feiten van algemene aard. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, kan uit het geheel van de door haar aangehaalde elementen niet blijken dat de verzoekende partij heden nood zou hebben aan internationale bescherming.

7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.3.1. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoekende partij in gevolge de socio-economische omstandigheden in Gaza rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in Gaza. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16) en de COI Focus van 14 februari 2022. Volgens de COI Focus van 14 oktober 2021 is volgens de Gazaanse autoriteiten 479 miljoen dollar nodig om de vernielde huizen en infrastructuur door de oorlog van mei 2021 te herstellen. Zowel Egypte als Qatar hebben 500 miljoen dollar beloofd en in december 2021 zijn onder impuls van Egypte de werken aangevat om het puin te ruimen en worden grote infrastructuur en woningbouw projecten in het vooruitzicht gesteld (p. 10).

Ook werden een aantal versoepelingen doorgevoerd door Israël vanaf juli en augustus 2021 om het leven van de bevolking in Gaza gemakkelijker te maken. Evenwel blijft de economische en humanitaire situatie zeer precair en blijven de socio-economische gevolgen van de oorlog van mei 2021 voelbaar voor vele Gazanen, in het bijzonder de meest kwetsbaren. Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus « Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures » van 30 november 2021, het OCHA rapport "Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10" van september 2021, en de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 14 februari 2022 evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor de verzoekende partij niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Zij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza concreet aannemelijk maken. Bijgevolg moet de verzoekende partij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd: *"Er dient immers te worden opgemerkt dat u zelf van 2015 tot 2019 heeft gestudeerd aan de Al Azhar universiteit, meer bepaald voor de studies van landbouwingenieur. U heeft nog een achttal broers en zussen van wie de oudsten allemaal zoals u hogere studies hebben afgerond: één zus is burgerlijk ingenieur, een andere zus is bouwkundig ingenieur, de derde zus is landbouwingenieur. Verder heeft u onder uw broers en zussen nog een oogspecialist, een informaticus en een journalist. De overige broers en zussen zijn nog niet afgestudeerd van het middelbaar of nog niet begonnen aan hogere studies. Uw vader was een gepensioneerd ambtenaar die bureauwerk had uitgevoerd bij het ministerie van arbeid. Uw moeder was een huisvrouw maar zou op latere leeftijd nog universitaire studies hebben afgerond. U omschreef uw economische situatie in Gaza als normaal. Uw ouders konden goed voorzien in jullie levensonderhoud. In de periodes dat er weinig geld binnenkwam zouden jullie geleefd hebben van*

de opbrengst van de gronden die jullie huurden. Uw oudste zus zou geregeld als professor aan de universiteit opdrachten hebben uitgevoerd waardoor er extra geld binnenkwam (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 201, vragen 65-88). U lichtte toe dat uw vader eerder beperkte inkomsten had. Dat hij desondanks al zijn kinderen heeft kunnen laten studeren aan de universiteit is te wijten aan het verminderde inschrijvingsgeld waarop jullie recht hadden. Toen u werd gevraagd of u ook omwille van economische redenen uit Gaza bent gevlucht, antwoordde u uitdrukkelijk dat dit niet het geval was. U lichtte toe dat u goede vooruitzichten had: u zou namelijk een deel van de gronden erven die in eigendom was van jullie familie en verder zou u ook een extra verdieping kunnen bouwen op het huis van uw ouders (zie notities persoonlijk onderhoud 21 oktober 2021, vragen 98 en 99).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat haar familie eerder tot de lagere sociale klasse behoort, dat de echtgenoten van haar zussen ook financieel bijdragen en dat de financiële situatie van haar familie er alleen maar op is achteruitgegaan, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen. De verzoekende partij verklaarde zelf dat zij niet omwille van socio-economische omstandigheden Gaza heeft verlaten en dat de economische situatie van haar familie normaal is (NPO 1, punten 83 en 99). Nergens maakt zij melding van een significante achteruitgang van de socio-economische situatie van haar familie. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar familie meerdere hectaren grond bezit of huurt van haar grootmoeder (NPO 1, punten 13-28). Dat deze in het verleden beschadigd werden, doet hieraan geen afbreuk daar uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar familie hier al voor vergoed werd. Bovendien heeft dit haar familie er niet van weerhouden de gronden te blijven gebruiken. Zij verklaarde bovendien dat zij in staat waren om de schade zelf verder te herstellen zonder financiële tegemoetkoming (NPO 1, punt 111), hetgeen een bijkomende indicatie vormt dat de socio-economische situatie van haar familie geenszins als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat haar leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zullen zijn dat zij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

8.3.2. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop de beoordeling door verwerende partij is gebaseerd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit dat Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij over een origineel paspoort beschikt zodat er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige documenten te verwerven om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sinaï 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sinaï 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), maar dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. In casu brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Tenslotte wijst de Raad er op dat volgens het artikel uit Egypt Today, "Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid" van 16 november 2021, bijgebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota van 24 maart 2022, de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken geopend is in beide richtingen alle dagen van de week, behalve op vrijdag en op

officiële feestdagen. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn.

Uit de beschikbare informatie, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat de verzoekende partij in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft bijgevolg niet aangetoond dat zij in geval van terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 27 augustus 2021 en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd.

De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte.

Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Escalaties van zwaar en grootschalig geweld hadden in 2019 wederom plaats.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen. Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. De periode tussen 1 augustus 2021 en 31 januari 2022 wordt in het algemeen gekenmerkt door een relatieve kalmte. Er werden vijandelijkheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16). Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar worden door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit

gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëlische troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbeperkingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De volgende vraag die de beantwoord dient te worden is of de verzoekende partij voldoende persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De precaire ligging van de familiewoning van de verzoekende partij aan de grens met Israël in Khan Younes (Abassan al-Kabira) wordt niet betwist. De verzoekende partij legt coherente verklaringen hieromtrent af, die ze bovendien staft met relevante documenten (zie map documenten). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat betwist wordt dat de verzoekende partij in 2002, 2006 en 2014 materiële schade opgelopen heeft naar aanleiding van militaire acties door het leger van Israël. Nergens uit haar verklaringen is af te leiden dat de verzoekende partij of één van haar familieleden hierbij gewond zijn geraakt of anderszins getroffen zijn geweest. Het enige incident waarbij iemand daadwerkelijk in haar omgeving is omgekomen als gevolg van dit geweld door het leger van Israël betrof een buurman die in 2002 om het leven kwam (NPO 1, vraag 108). Volgens de recente COI Focus van 14 februari 2022 werd het gebied ten oosten van Khan Younes het meest gevisieerd door Israëlische beschietingen tijdens de laatste oorlog van mei 2021 (COI Focus, p. 8, 24). Het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij vond plaats op 21 oktober 2021 en 18 januari 2022. Uit haar verklaringen blijkt geenszins dat haar familie en hun bezittingen door Israëlische beschietingen tijdens de laatste oorlog van mei 2021 schade opgelopen hebben, wel tijdens de voorgaande oorlogen zoals uitvoering door de verzoekende partij toegelicht (NPO 1, vragen 31-43 en zie ook vragen 108-110). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar beide ouders en al haar broers en zussen nog steeds in Khan Younis wonen bij de ouders, behalve dan de zus A. die naar België is gereisd en nog een jongere broer die naar de Verenigde Arabische Emiraten is getrokken (zie Verklaring DVZ, vraag 17 en zie NPO 1, vraag 88). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat: *“U vermeldt overigens nergens dat iemand van uw familieleden aanstalten heeft gemaakt om het huis waar jullie altijd hebben gewoond te verlaten, noch dat men op zoek is gegaan naar een andere plaats in Gaza om zich te vestigen. Aldus moet worden vastgesteld dat uw in Gaza achtergebleven familieleden het huis voldoende veilig achten ondanks de nabijheid van de grens met Israël.”* Het gegeven dat de gronden en de familiewoning heden nog gebruikt worden, vormt een bijkomende indicatie dat zij er geen verhoogd risico in voornoemde zin loopt. Haar bewering in het verzoekschrift dat haar familie niet over de nodige middelen beschikt om de gronden van de hand te doen, is een blote bewering. De verzoekende partij verklaarde immers dat zelfs Hamas bereid was haar familie voor het gebruik van de gronden te vergoeden (NPO 1, punt 115). Dat de familie van de verzoekende partij geen enkele andere keuze heeft dan op de gronden te blijven wonen, wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Daarenboven heeft de verzoekende partij ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaard dat ze op termijn de gronden kon erven en het huis haar toeliet een derde verdiep te bouwen waardoor ze in Gaza goede vooruitzichten had (NPO 21 oktober 2021, vraag 99). Verder blijkt uit hetgeen uiteengezet werd in het punt 8.3.1. dat zij en haar familie zich geenszins bevinden

in een financiële precare situatie. De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat zij zich bij verhoogd risico hieraan niet kan onttrekken door te verhuizen naar een andere locatie binnen Gaza. Tevens dient opgemerkt dat de verzoekende partij verklaarde dat de schade aan hun gronden niet enkel het gevolg is van het geweld in de regio maar tevens van mensen die deelnamen aan de Terugkeermarsen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die het risico verhoogd dat de verzoekende partij het slachtoffer zou worden van het geweld in haar regio van herkomst.

De verzoekende partij toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS